

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΓΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΛΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις φρ. 15.—'Εν δε ταῖς ἐπαρχίαις φρ. 16.—'Εν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 25

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, 'Αριθ. 178, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΟΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΙ ΜΑΣ

Δύο εἶναι τὰ ὄργανα διὰ τῶν ὁποίων ἀπεκτήσαμεν τὴν ἐλευθερίαν μας, λέγει παῦ ὁ 'Αριστοτέλης Βαλαωρίτης : τὸ βροντόφωνον καρυοφύλλι τοῦ κλέφτη καὶ τὸ βωβὸν καλαμᾶρι τοῦ δασκάλου.

Καὶ τὸ μὲν βροντόφωνον καρυοφύλλι τοῦ κλέφτη τὸ διεδέχθη τὸ ἰσχυρόφωνον Γκρά τῶν φαντάρων μας, τὸ προσωρισθὲν νὰ μὲνῃ αἰωνίως ἀκίνητον ὡς μολύβδινον τουφεκᾶκι εἰς τὰς χεῖρας μολυβδίνου στρατιώτου, ἐκτὸς μόνον ὁσᾶκι ἐμφανίζεται εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας πανηγυρίζον ἐν ὀνόματι τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους τὴν γέννησιν καμμίας 'Αλεξάνδρας ἢ κανενὸς 'Αλεξάνδρου, ἢ πενθοῦν ἐν ὀνόματι παλιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους διὰ τὸν θάνατον κανενὸς ἀλαταποθηκαρίου ἱππότου τοῦ ἀργυροῦ σταυροῦ.

Τὸ δὲ βωβὸν καλαμᾶρι τοῦ δασκάλου, τί τὸ διεδέχθη σήμερον ;

'Απὸ τὸ βωβὸν ἐκεῖνο καλαμᾶρι ἐξήρχετο ἡ γενναϊοτέρα, ἡ εὐγλωττοτέρα κραυγὴ, ἡ ἠλεκτρίζουσα εἰς ἐξάλλον ἐνθουσιασμόν τοὺς ἀπάτριδας καὶ δούλους, ἀπὸ τὸ μαῦρον ἐκεῖνο μελάνι ὡς ἀπὸ μαῦρον σύννερον ἐξεπέμποντο οἱ κεραινοὶ οἱ πλήττοντες κατακέφαλα τὸν Τούρκον.

Καὶ ἐν μέσῳ αὐτῆς τῆς θιέλλης τῆς ἐπαναστάσεως τὸ καρυοφύλλι καὶ τὸ καλαμᾶρι ἦσαν ἀχώριστα ἅμα οἱ 'Ελληνας ἐκυρίευσαν μίαν σπιθαμὴν γῆς, πρῶτιστον μέλημά των εἶχον νὰ ἰδρῦσαι σχολεῖα, ὡς οἱ γερμανοὶ κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον νὰ στήσωσι τηλεγραφικοὺς πασσάλους.

Διότι τὰ γράμματα τότε δὲν ἐθεωροῦντο ἀπλῶς ὡς πράγμα τῆς καλῆς ἀνατροφῆς, οὔτε ὡς πολυτέλεια ἄχρηστος, οὔτε ὡς βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα πρὸς ψωμισμὸν,

ἀλλ' ἐθεωροῦντο ὡς ἡ θεία πνοή, ἡ ἐμφυσῶσα ψυχὴν, ζωὴς καὶ ἐλευθερίας ἢ μεταβάλλουσα τὴν λάσπην εἰς ἄνθρωπον καὶ τὸν σκλάβον εἰς 'Ελληνα.

Τί δὲ ἀπέγεινε τὸ βωβὸν καλαμᾶρι τοῦ δασκάλου ἀφ' οὔτου ἰδρῦσαμεν ἐλευθέρους νόμους καὶ θεσμούς ;

Τὸ καλαμᾶρι αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἀναποδογυρίσωμεν ἐπὶ τῶν σελίδων τῆς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἡμῶν ἱστορίας καὶ νὰ καλύψωμεν μὲ τὸ μελάνι τῆς λήθης ὅλην τὴν ἀτασθαλίαν καὶ τὴν κακοήθειαν τῶν κυβερνησάντων ἡμᾶς ἐπὶ τὸσαῦτα ἔτη. 'Ἐπῆλθεν ὁμως μία στιγμή κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ πράγματα ἐφθασαν εἰς τὸ ἀπροχώρητον ἢ προκατακλυσματικὰ μέθοδος τοῦ Κοκκῶνη κατέπεσε μόνη τῆς ὡς σκληροκόδρωτον ξύλον, χωρὶς ἐννοεῖται κάνεις ἐκ τῶν 'Ελλήνων νὰ ἔχη τὴν τύψιν τοῦ συνειδήτου ὅτι τὴν ἐσκούντησε μὲ τὸν ἀγκῶνά του.

Τότε ἀπὸ τοῦ 1870 κυρίως μᾶς κατέλαβε πυρετὸς σφοδρὸς παιδαγωγικῆς ἀναμορφώσεως· δὲν εἰξεύρω πόσους σφυγμοὺς ἐμέτρει ἡ φιλοπατρία μας· τὸ βέβαιον ὁμως εἶνε ἔστειλαν μερικοὺς εἰς τὴν Γερμανίαν ν' ἀνάψουν τὸ κανδύλι των καὶ νὰ ἔλθουν νὰ μᾶς φωτίσουν.

Ποιοὶ δὲ ἦσαν αὐτοὶ οἱ ὁποιοὶ ἐστάλησαν ;

Μερικὰ φοιτητάρια φανέντα ὅτι γνωρίζουσι καλλίτερα τῶν συντρόφων των τὴν ἱστορίαν τοῦ Τσιβανοπούλου ἢ τὴν 'Αρχαιολογίαν τοῦ Ρουτοπούλου, μιλῶντα ὅπως δῆποτε πράγματα ἐντελῶς ἄσχετα μὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐπέλλοντο νὰ διδαχθῶσιν, ἐντελῶς ἀπροπαράσκευα, ἀγνωσῶντα τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου, ὅπου μετέβησαν, καὶ ἐπεμένως ἠνγκυκασμένα νὰ σπαταλήσωσι μέγας μέρος τοῦ χρόνου εἰς ἐκμάθησιν τοῦ ὄργανου, μὲ τὸ ὅποιον θὰ ἐπιδείκνυσον γνώσεις καὶ μὲ τὸ ὅποιον θὰ ἠδύνωντο κατόπιν μεταφράζοντες ἀπὸ τὸ γερμανικὸν νὰ παρουσιάσωσι τὰ ἑξῆς πράγματα ὡς ἰδικὰ των, πρὸς ἐπίματρον δὲ ἔχοντα τὸν ἐγκέφαλόν των κεκαλυμμένον ὑπὸ πυκνῆς ἁμυχῆς σχολ-

λαστικότητα δια τῆς ὁποίας ἀπέβαινεν ἀδύνατος νὰ διέλθῃ καὶ φασίγη τῆς ἐπιστήμης τὸ φῶς.

Τί ἀπέγεινε λοιπόν;

Γιάννηδες ἐπῆγαν καὶ Γιάννηδες ἐπέστρεψαν ἕκαμαν τὸ ταξίδι των ὡς τὸ μπρούλο των· μὲ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι ἐπῆγαν κενοὶ καὶ ἐπέστρεψαν κενοί· ἐπέστρεψαν γυμνοί, ἀντὶ δὲ μὲ φύλλα συκῆς περιεκαλύφθησαν μὲ δίπλωμά τι ἀμφιβόλου προελεύσεως· καὶ οὕτω ἐγκατέστησαν ἐδῶ· ἔστησαν τὴν σκηνὴν των ἐν μέσais Ἀθήναις· καὶ ἤρχισαν νὰ ἐκδίδωσι νόμους καὶ διατάγματα παιδαγωγικὰ, καὶ ἤρχισαν νὰ ἐκδίδωσι βιβλία καὶ νὰ χρηματολογῶσι, νὰ ἐκπέμπωσιν ἀναθήματα κατὰ τῶν ἀντιδοξούντων, νὰ τρώγωνται ἀναμεταξύ των ὡσεὶ ἐφιλονεῖκουν περὶ κανονὸς κοκκάλου.

Δι' αὐτοὺς ἡ Παιδαγωγία ἐγένετο ἀπλῆ ἐφεύρεσις πρὸς κερδοσκοπίαν, ἔχουσα καὶ τὸ πλεονέκτημα τοῦ νεωτερισμοῦ ἐν Ἑλλάδι· ἀντὶ νὰ γίνωσιν οἱ ἐμπεινευσμένοι ἱεροφάνται αὐτῆς ἔγειναν οἱ κωδωνοκρούσταί της· καὶ τὸ κωδωνοστάσιόν των δὲν ἔπαυσε θορυβοῦν· ὦ! εἶχον δίκαιον ἄφ' οὗ δὲν ἕκαμαν τίποτε ἄλλο, ἔπρεπε τὸλάχιστον θόρυβον νὰ κάμωσι, οἱ κουμπογιαννίται τῆς παιδαγωγίας, οἱ γύφτοι τῆς εὐγενεστέρως ἐπιστήμης τοῦ κόσμου!...

Ἐχουσαν τὰς χεῖράς των εἰς τὰ θυλάκια τῶν γερμανῶν καθηγητῶν των· ἐπῆραν παιδαγωγικὰς τινὰς συνταγὰς καὶ μὰς τὰς ἔφεραν· δὲν ἐσκέφθησαν ὅτι οἱ κλιματολογικαί, οἱ ἐθνολογικοί, οἱ ἱστορικοὶ ἡμῶν ὄροι εἰσὶν ἐντελῶς διάφοροι ἀπὸ τῶν Γερμανῶν· ὅτι ἄλλο ζαουερκράουτ καὶ ἄλλο ρετσινάτο· ὅτι ἐδῶ πληροὶ τὸν ἐγκέφαλόν μας καὶ τὰς φλέβας μας ὁ φλογερὸς μεσημερινὸς ἥλιος, ἐν ᾧ ἐκεῖ ἀναπνεύουν ὀμίχλην εἰκοσιτέσσαρας ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον· ὅτι τὸ συμβαῖνον διὰ τὰς τοματάς καὶ τ' ἀγκούρια δυνατὸν νὰ συμβαῖνῃ καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Τινὲς μάλιστα αὐτῶν συνέστησαν καὶ ἰδιωτικὰ Παιδαγωγία· ἀνέβησαν εἰς τὰς στέγας καὶ διελάλησαν ὡς ἀλέκτορες τὰ νέα των δόγματα, τὴν γερμανικὴν μεθόδόν των, τὰς μεταρρυθμίσεις των, τοὺς νεωτερισμοὺς των.

Αὐτοὶ εἶχον δίκαιον· αὐτοὶ σκοπεύουν ν' ἀγοράσουσιν οἰκόπεδα· πῶς δὲ θὰ τ' ἀγοράσουσιν τὰ οἰκόπεδα, ἂν δὲν συρρεύσωσι πολλὰ κεφαλὰ μαθητῶν; Σημειώσατε δὲ ὅτι τοὺς μαθητὰς τοὺς μετροῦν κατὰ κεφαλὰς, οὐχὶ διότι συναισθάνονται ὅτι αὐτὰς ἔχουσι καθήκον νὰ γεμίσωσιν, ἀλλὰ διότι ἐκάστη αὐτῶν ἀντιπροσωπεύει μίαν μηνιαίαν μισθοδοσίαν διδάκτρων, ἕνα κερφαλικὸν φόρον.

Καὶ τί ἐπραξε τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας; ἔλαβε τὸν κόπον νὰ ἐξετάσῃ τί εἶδους εἶναι αὐταὶ αἱ ἰδέαι των, τὰς ὁποίας ζητοῦν αὐτοὶ νὰ φυτεύωσιν ἐδῶ καὶ τὰς ὁποίας μὰς παρουσιάζουν ὡς δάσος εὐκαλύπτων, ὅπερ θὰ μὰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοὺς πυρετοὺς τῆς ἀμαθείας; Ὄρισεν ἐπιτροπὴν νὰ ἐξετάσῃ τὸ πρόγραμμά των, ἐπὶ τῇ βῆσει τοῦ ὁποίου θὰ διαπαιδαγωγηθῶσιν οἱ Ἑλληνοπαῖδες μας;

Ἄλλὰ πρὸ πάντων ἐξήτασεν ἂν ἐκτελῶσιν ὅσα ὑπόσχονται εἰς τὰ στομφώδη των προγράμματα;

Αὐτοὶ ὑποσχομένοι ὅσα ὑπόσχονται καὶ ὅπως τὰ ὑπόσχονται συνάπτουσι συμβόλιον μὲ τοὺς γονεῖς· θὰ μὲ διδάξῃ τὸσα, θὰ σὲ διδάσκω τὸσα· οἱ γονεῖς πληρόνουν τακτικῶς τὰ διδάκτρα, ἀλλ' αὐτοὶ ἐκτελοῦσιν ἄρα γε τοὺς ὄρους τοῦ συμβολίου;

Καὶ ὅταν καταδικάζεται τις καὶ τιμωρεῖται καὶ στιγματίζεται διότι κατεχάρθη δέκα δραχμὰς τοῦ δημοσίου χρήματος, δὲν πρέπει νὰ καταδικάζεται, νὰ τιμωρῆται, νὰ στιγματίζεται ἀμειλίχτως καὶ ἀνηλεῶς ὁ κλέπτων ἀπὸ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἔθνους διακοσίας διανοίας κατ' ἔτος, διακοσίους παράγοντας τοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος, ὁ καταστρέφων οὐ μόνον τὸ παρὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ χορτάσῃ ὡς Μινώταυρος τὴν ἀγυρτεῖαν καὶ ἀπληστείαν του μὲ θύματα Ἀθηναϊκά;

Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Θεσῶς δὲν θὰ εὐρεθῇ ἐπὶ τέλους κανεῖς Θεσεύς;

ὦ! τὸ βωδὸ καλκμαρί τοῦ δασκάλου! Ἐπίτρεψε, φίλτατον «Μὴ Χάνεσαι», εἰς ἐν τῶν προσεχῶν φύλλων σου νὰ τὸ πετάξω εἰς τὰ μούτρα τοῦ ἀγυρτικωτέρου τῶν ψευτοπαιδαγωγῶν μας.

Ἄπόμαχος.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Τὸ μόνον ἀποτέλεσμα τῶν ἀρθρῶν τοῦ **Εὐρώτα** εἰς τὸν «Αἰῶνα» εἶναι ὅτι περιποιοῦν εἰς τὸ φύλλον εὐρωτῶτα.

Χαιρετίζομεν ἀπὸ μακρὰν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τόσον πλησίον, τοὺς γάμους τοῦ φιλτάτου μας συνεργάτου Δημητρίου Κόκκου, ὑποπροξένου, μετὰ τῆς δεσποινίδος Πηνελόπης Βόττη, τελεσθέντας ἐν Τεργεστή.

Ἐντὸς ὀλίγου ἐπαναλαμβάνεται καὶ αὐθις ἡ περιώνυμος **Δίκη Σκουζέ**. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ κ. Τσάτσος, ὡς συγγενῆς, δὲν θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ Δικαστηρίου. Ὑπὸ ὑπουργὸν τὸν κ. Ράλλην αὐτὰ τὰ σκάνδαλα δὲν πρέπει νὰ συμβαίωσι.

ΑΝΑ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ

Τουρῶνον 5/17 Ἰουνίου 1882.

Δεκαπενθήμερον παρήλθεν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Γαριβάλδη· τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπρηχόμην τοῦ Πειραιῶς, καὶ

ἔκτοτε ἐν σπουδῇ ἐπὶ ἀφρώδεις καὶ σιδηρὰς γραμμὰς διελάσας τὸ Αἶγατον καὶ τὸ Ἴόνιον καὶ τὴν Τυρρηνικὴν ἐντὸς ἀπὸ Νεαπόλεως τὴν Ἰταλικὴν χερσόνησον, ἐρίσταμαι ἐνταῦθα παρὰ τοὺς πρόποδας τῶν Ἄλπεων, ἐν τῇ σιδηρᾷ Πρωτεύουσῃ τοῦ Πεδεμοντίου, ὅθεν τὸ καθῆκόν μου τελεῶ πρὸς τὸ «Μὴ Χάνεσαι».

* *

Καὶ οὐχὶ περὶ ἄλλου νὰ γράψω δύναμαι· τὸ ὄνομα τοῦ θανόντος ἥρωος πληροὶ τὴν Ἰταλίαν διὰ πατάγου καλύπτοντος μέχρι τοῦ νῦν πάντ' ἄλλον ἦγον, πᾶν ἄλλο ζήτημα· κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας οἱ κοπετοί, ὁ θῆνος, τὰ δάκρυα· εἶτα αἱ ἀνακραυγαὶ τῆς ἀποθεώσεως· τῶρα τὰ μνημόσυνα, αἱ παροτρύνσεις πρὸς τοὺς ζῶντας, τῆς Ἰστορίας τὰ ἤττον λυρικά ἀποφθέγματα.

* *

Ἄμα καταφθὰς ἐν τῷ λιμένι τῆς Νεαπόλεως — τρεῖς μετὰ τὸ γεγονός ἡμέρας, καθ' ἃς διήρκει ὁ πλοῦς — ἔμαθον τῆς Ἰταλίας τὸ πένθος ἀπὸ τοῦ προσελθόντος ἵνα με ὑποδεχθῇ ἀδελφοῦ μου.

— Τί κάνει ἡ Μητέρα; . . . τὸν ἠρώτησα.

— Ἀπέθνηεν ὁ Γαριβάλδης· τὸ ἤξεύρεις; μὲ ἀπήνητησεν.

* *

Παρεγενόμην ἐν Ρώμῃ τὴν ἡμέραν τοῦ Θριάμβου, ἐν ὑπὲρ τοῦ ἐλευθερωτοῦ τῆς ἐξήρισε ὁμόθυμος ἡ Ἰταλία, ἡ ἐπαναστάτις, ἡ ἐλευθέρη Ἰταλία.

Μετὰ τοὺς θριάμβους τῶν πρώτων στρατηγῶν τῆς Ρώμης οὗτος ὑπῆρξεν ὁ μόνος ἀληθὴς θρίαμβος· καὶ μείζων παντὸς ἄλλου· μετὰ τοῦ Καίσαρος θριαμβεύοντος καὶ τοῦ Γαριβάλδη, οὗ ἡ προτομὴ μόνον ἀνήγειτο ἐπὶ τὸ Καπιτώλιον, μετὰ τῆς Ρώμης ἐκείνης καὶ τῆς σημερινῆς Ρώμης, ἐπὶ τὴν χρονικὴν αὐτὴν παύσαν εἰκοσιν αἰῶνων, ἐν μόνον σημείον ἐπιφαινεταὶ ἐξηγοῦν τὴν διαφορὰν, εἰς ἄλλος Μέγας, ὁ Χριστός.

Ἡ ἐντὸς τοῦ ἀνθρωπίνου μέτρου σύνθεσις τοῦ Καίσαρος καὶ τοῦ Χριστοῦ—τοιοῦτος ἐπεφαινετο ὁ Γαριβάλδης ἐν τῇ ἀποθεώσει ἣν ἐτέλει αὐτῷ ὁ Ἀπταλικὸς λαός—Ἰταλοὶ καὶ Γάλλοι—ἐπὶ τὸ Καπιτώλιον ἄφ' οὗ ἐκείνου, ἀνασειῶν τὴν αἱματόφυρτον σπάθην του, εἶχεν ἀνακηρύξει ἐκπεπωκότα τὸν Καίσαρα—αὐτοκράτορα καὶ τὸν Χριστὸν—Θεόν—αὐτὸς, ὁ Καίσαρ τῆς Ἐλευθερίας, ὁ Χριστὸς τῶν δούλων λαῶν.

* *

Εἶναι μεγάλη ἡ μορφή τοῦ Γαριβάλδη καὶ θὰ πληροὶ αὐτὴ μόνῃ τὸν αἰῶνα τοῦτον παρὰ τὰς πύλας τοῦ ὁποίου ἵσταται ὁ Ναπολεὼν καὶ ὅστις εἶδε τοὺς ἥρωας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τὸσας μεγαλοφυΐας. Εἶναι μεγάλη τοῦ Γαριβάλδη ἡ μορφή καὶ ὡς πᾶν ὅ,τι μέγα δέον νὰ κατορθῇ μακρόθεν καὶ ἐπὶ βάσεως μεγάλης καὶ μεμονωμένης ὀρθωμένος.

Ἰδετέ αὐτὸν μαχόμενον ὡς μυθικὸν ἱππότην ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας, εἰς τὰ παρήνεα δάση καὶ τὰς ἀγροίας θαλάσσης τῆς Ἀμερικῆς· Ἰδετέ τον καθ' ἣν στιγμὴν ἐν ἔθνος παράφρον ἐκ θουμασμοῦ τὸν ἀναγορεύει στρατηγὸν του καὶ ἂν θέλετε νὰ τὸν ἴδητε μέγαν ἀληθῶς, μὴ τὸν κρίνετε ἐν τῷ θριάμβῳ οὗ ἤξιώθη· ἀλλὰ κατασκοπεύσατε

τὸν στρατηγὸν νύκτα τινὰ . . . ἐν τῇ οἰκίᾳ του τὴν νύκτα εἶναι ἄορατος· δὲν ἔχει ὀλίγα λεπτὰ ἴν' ἀγοράσῃ ἀλειμματοκήρια. Εἰς στρατιωτῆς του ἔρχεται νύκτωρ εἰς τὸ στρατηγεῖον· τὸν καλεῖ ἐξω καὶ τῷ παραπονεῖται διὰ τὰς στερήσεις, ἃς ὑποφέρει . . . δὲν ἔχει χιτῶνα· καὶ ὁ στρατηγὸς ἀφαιρεῖ τὸν χιτῶνά του τὸν μοναδικὸν καὶ τὸν δίδει εἰς τὸν στρατιωτὴν, παρκακλῶν αὐτὸν νὰ μὴ εἴπῃ τίποτε . . .

Ἐν τούτοις ὁ στρατηγὸς αὐτός, ὁ τυχοδιώκτης αὐτός, ὁ αὐτοσχεδὸς αὐτός στρατηλάτης συλλαμβάνει πλοῦτα, ἐκπορθεῖ πόλεις, καταλαμβάνει ἐγθρικά χρήματα τὰ ὅποια ἀποστέλλει εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς Δημοκρατίας· καὶ ὅταν ἡμέραν τινὰ τῷ ἀπομένουσιν ὀλίγα φράγκα ἐκ γενικῆς τινος διανομῆς χρημάτων, τὰ δίδει ὑπὲρ τῶν ὄρφανῶν τῶν φονευθέντων στρατιωτῶν του.

* *

Καὶ ἐνῶ οὕτως ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀνθρώπων, ὄνειροπολεῖ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος του.

Ἰδετέ τον τρεῖς ὀρμῶντα ὡς Θεοῦ ἐν μανίᾳ ἐπὶ τὴν Ρώμην, τὸ μέγα τοῦ ὄνειρον, ἐπὶ τὴν Ρώμην, ἣν οἱ αὐτοκράτορες τοῦ κόσμου θέλουσιν εὐτελεῖς ὑποπέδιον τῆς ἔδρας τοῦ μεγάλου των συμμάχου, τοῦ Πάπα. Ἰδετέ τον ἐκεῖ, προκαλοῦντα τοὺς αὐτοκράτορας καὶ περιφρονοῦντα τὸν Πάπαν· ἐκεῖ, πᾶν κτύπημα τῆς σπάθης του—ὡς ἂν ἦν τιτὰν πεπρωμένος—ἐπιτελεῖ τὸ μέγιστον ἔργον τοῦ αἰῶνος τούτου—τὴν κατάρριψιν τοῦ Παπικοῦ κράτους.

* *

Ἰδετέ τον ἐπὶ κεφαλῆς μίαν δραχμὴν ἀνδρείων—χιλιῶν—ὅταν ὀρμηθῇ ἀπὸ τῆς Γενούης σῶζων τὴν Ἰταλίαν καὶ καταβάλλων τοὺς τυράννους τῶν λαῶν.—Ἡ ἀλήθεια λαμβάνει τὰς διαστάσεις τοῦ θυμάτου—ὁ ρυτὴς μεταβάλλεται εἰς δεινὸν καταρράκτην, ὅστις πλημμυρεῖ τῆς ἱστορίας τὰς μεγάλας σελίδας καὶ ἀφρίζων μανιωδῶς ἐκχέεται εἰς μύθον. Ἐντὸς τριῶν μηνῶν κατακτᾷ δύο βασιλείαι· καὶ ἐπειδὴ γνωρίζει ὅτι ἡ Ἰταλία δὲν σώζεται ἢ ὑπὸ τὸ σκήπτρον ἑνὸς βασιλείου—καὶ ἐπειδὴ πλέον παντὸς εἶδους ἐλευθεροῦ πολιτεύματος ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του—προσκαλεῖ τὸν βασιλέα αὐτὸν, τῷ προσφέρει τὰ δύο βασιλείαι, καὶ ἀποσύρεται, πτωχὸς πάντοτε, ἐπὶ τὸν ἔρημον ἐκεῖνον βράχον, τὸν μετὰ τῷ Σαρδουῦ καὶ Κυρσιῆς, ὃν τοσοῦτον ἠγάπησε, διότι ἐπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν μεγάλην του ψυχὴν ἐλάλουν ἀντὶ τῶν μικρῶν ἀνθρώπων φωνῶν, αἱ ὄργαι τῶν ἀνέμων καὶ τῆς φιλῆς του θαλάσσης τὰ σμαραγδοῦντα κύματα.

* *

Ἰδετέ τον ἐπὶ τῆς Καπρέρας. Ἐπὶ τοῦ κυματοκλύστου ἐκεῖνου βῆθρου μείζων ἐπιφαινεταὶ ἡ ὑπεράνθρωπος μορφή του. Τοὺς βραχίονας σταυρῶν ἐπὶ τοῦ στήθους ἀτενίζει πρὸς τὴν γηραιὴν Εὐρώπην· ἐγγύς, ἀπέναντι, ἡ πτῆς του, ἡ Ἰταλία, εἶναι ἐλευθέρη καὶ εἰς αὐτὸν ὀρεῖται τὴν ἐλευθερίαν τῆς· ἀλλὰ περσιτέρω ἄλλων ἀδελφῶν του, ἄλλων ἀνθρώπων αἱ πατρίδες στένουσιν ὑπὸ τοὺς τυράννους· οἱ Πολωνοὶ τείνουσι πρὸς αὐτὸν λιέτιδας· χεῖρας καὶ ἐλπίζουσιν—οἱ Σέρβοι τὰ ὄπλα σκοποῦντες· ἀναλάθωσιν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, τὸν προσκαλοῦσιν—ὀλίγοι τινες Ἑλληνας τὸ πῦρ τῆς ἐπαναστάσεως ὑποδαυλίζοντες ἐν

Ηπειρώ και Θεσσαλίς, ὑπ' αὐτοῦ ἐμπνέονται καὶ ὀδη-
γούνται καὶ αὐτὸν ἀναμένουσιν... εἶναι ἡ Καπρέρα τὸ
ὄρος ἀπ' οὗ ἀναμένουσιν οἱ δούλοι λαοὶ τὴν ἀνατολήν τοῦ
ἡλίου τῆς ἐλευθερίας.

* *

Ἴδετέ τον ἐκεῖ τὸν Γαριβάλδην, καθ' ἣν στιγμήν ἡ
σωτήριος ἀγκάλη του ἀνοίγεται πρὸς τὸν κόσμον ὅλον
τῶν ἀδελφῶν του, πρὸς τοὺς λαοὺς τοὺς πάσχοντας, τοὺς
δούλους, οὓς θέλει πάντας ἐλευθέρους καὶ πολίτας, καὶ
ἀπὸ τῶν ὀμμάτων του, εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὁ οὐρανὸς ἐ-
δωσαν τὸ χρῶμα των, κατάρρει ἐν δάκρυ, καὶ τὰ χεῖλη
του τρέμονται ψιθυρίζουσιν ἔρχομαί...
Οἱ ἀνεμοὶ ἀρπάζοντες τὴν λέξιν αὐτὴν τὴν φέρουσιν
εἰς τοὺς δούλους ὡς τὴν μεγίστην τῶν ἐλπίδων.

* *

Ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ ὁ Χριστὸς ἐδάκρυσε καὶ εἶπεν
ἀδελφοὶ αὐτοῦς.

Τὸ δάκρυ καὶ τὸν λόγον αὐτὸν τοῦ Χριστοῦ παραδέχετε
πρὸς τὸ δάκρυ καὶ τὸν λόγον τοῦ Γαριβάλδην· ἐκεῖ ὁ Θεός·
ἐδῶ ὁ ἀνθρώπος· ἐκεῖ τὸ θεῖον κρυπτόν καὶ τὸ ἀπειρον
ἔλεος· ἐδῶ ὅλα τὰ δάκρυα τῶν πασχόντων ἐκρέοντα εἰς
ἐν μόνον δάκρυ ἀπὸ δύο ὀμμάτων καὶ ἡ ἀγγελία τοῦ ἐν-
σκήφαντος ἐπὶ τοὺς τυράννους κεραυνοῦ. Μετὰ δισχιλία
ἔτη ὁ Γαριβάλδης συμπληροῦ τὸν Χριστόν.

* *

Τοιοῦτος πρέπει νὰ κατορθῇ ὁ Γαριβάλδης· ὁ Ἰταλὸς
πατριώτης, ὁ θαυμασιὸς τολμηρὸς στρατηλάτης, ὁ μεγα-
λοφυῆς στρατιωτικὸς εἶναι μερικὰ μόνον ἀπόψεις τῆς
μορφῆς του· ὁ δημοκρατικὸς κοσμοπολίτης, ὁ φιλόσοφος,
ὁ ποιητὴς, ὁ ὑπέροχος τῶν ἐλευθεριῶν τῆς ἀνθρωπότη-
τος, ὁ ἱππότης τῶν λαῶν, τὸν συμπληροῦσιν· καὶ ὡς τοι-
οῦτος ὁ ἥρω· αὐτὸς εἶναι μοναδικὸς ἐν τῇ ἱστορίᾳ, καὶ

14 =ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ" = 14

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(Ἰδε ἀριθ. 305)

Οἱ φοιτηταὶ διοικητοὶ τῆς Ἀλλοῦθης.—Πρῶ-
τος λόγος Κώστα τοῦ ρήτορος.

Ἡ τῶν φοιτητῶν διαδήλσις διεδόθη καθ' ὅλην τὴν
πόλιν, ὁ δὲ λαὸς ἤρchiσε δρομικῶς συρρών πρὸς τὰ ἀνά-
κτορα.

Ὁ φρούραρχος Λαζαρέτος ἠγούμενος τοῦ στρατοῦ ἠθέ-
λησε νὰ διακόψῃ τὴν πρὸς τὰ ἀνάκτορα πορείαν τοῦ λαοῦ,
ἀλλὰ βληθεὶς ὑπὸ ραγδαίων λιθοβολισμῶν ἠναγκάσθη νὰ
ὑποχωρήσῃ συνιστῶν τοῖς στρατιωτικαῖς φρόνησιν καὶ με-
τριότητά.

Ἦτο ἤδη ὑπερπληρωμένη ἡ τε πλατεία τῶν Ἀνακτό-
ρων καὶ τοῦ Συντάγματος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὅτε κατέφθικεν

ἔπρπε ν' ἀναφανῆ ἀκριβῶς ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, καθ' ἣν
αἱ δημοκρατικαὶ ἰδέαι ἀναζῶσι ριζικώτερον καὶ ἡ ἀρχὴ
τῶν ἐθνότητων ὑπαγορεύει τὸν σχηματισμὸν τῶν κρατῶν.

* *

Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐποχῇ ζῆ καὶ ἕτερος ἀνὴρ, τὸ ὄνομα
τοῦ ἐπίου ἢ ὑψηλὸς γνωρίζει ὅσον καὶ τὸ τοῦ Γαριβάλ-
δην, — ὁ Βίσμαρκ.

Ὁ παραλληλισμὸς τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν δύναται νὰ
χορηγήσῃ φιλοσόφῳ τινι εὐρὴ πεδῖον θεωρίας, ἐφ' οὗ ἐξε-
λισσεται ὁλοκλήρου τοῦ αἰῶνος ἡ ἱστορία· ὁλοκλήρος ἡ
πάλη, ἐν ἣ τὰ δύο τῆς συγχρόνου ἀνθρωπότητος ἀντιθετα
βέματα ὑπερβάλλουσιν ἐναλλάξ ἀλληλα.

Ὁ Βίσμαρκ, εἶναι ὁ θεράπων ἐνὸς αὐτοκράτορος — Ὁε-
ράπων μεγαλοφυῆς ὁμοῦ.

Ὁ Γαριβάλδης εἶναι ἡ φράσις καθιερώθη τὰς ἡμέρας
ταύτας — ὁ ἱππότης τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ Βίσμαρκ ἐπετεύχθη τὴν ἐνοποίησιν τῆς πατρίδος
του—ἀλλὰ κατέκτησεν καὶ τυραννεῖ αὐτὴν ὑπὲρ τοῦ κυ-
ρίου του.

Ὁ Γαριβάλδης ἀπελευθέρωσε καὶ ἠνοποίησε τὴν πατρί-
δα του ὑπὸ ἑνα βασιλεία—ἀλλὰ προσωρινῶς μόνον ὡς ἀ-
παραίτητον ἀποδεχόμενος τοῦτον—καὶ ἡ θυσία αὐτῆ ἦν
ἐποίησατο τῶν δημοκρατικῶν του ἀρχῶν ὑπὲρ τῆς πατρί-
δος του ἀνωμολογήθη ὑπὸ τοῦ κόσμου ὡς ἡρωϊσμὸς θυ-
μῆσιος.

Ἡ διπλωματία τεκταινεῖ δεσμὰ διὰ τοὺς λαοὺς ἐν Βε-
ρολίῳ, ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ πολυμηχάνου ὑπηρετοῦ τῶν
Χουζόλερ.

Ἀπὸ τῆς Καπρέρας οἱ λαοὶ ἠλπιζον ἀπελευθέρωσιν.

Τὸ ἔργον τοῦ Βίσμαρκ εἶναι ἐφήμερον· καὶ ἡ ἀρραυσθῆ
μετὰ τοῦ ὀνόματός του ἐν τῇ μνήμῃ τῶν λαῶν.

Τὸ ἔργον τοῦ Γαριβάλδην θὰ μείνῃ· καὶ ὑπὲρ τὸ ἔργον

ὑπὸ τὸν Πτολεμαῖον οἱ ἐπιππος χωροφυλακὴ καὶ οἱ λογ-
χοφόροι ἱππεῖς οὐτείνες ἐτετέθησαν κατὰ τοῦ πλήθους.

Ἀληθὴς μάχη ἤρχισε τότε.

Ὁ λαὸς ἐξηγριώθη, διὰ βροχῆς δὲ λίθων ἐτρεψεν εἰς
φυγὴν τὸν στρατόν, πολλοὺς τῶν ἱππέων δεινῶς τραυ-
ματίσας.

Κατὰ τὴν ὥρην ἐκείνην κατέφθικε τροχάδην καὶ ὁ
Καρύδης ἀφείξ· τὸ ἐπικναστατικὸν παράρημά του ἡμι-
τελής.

Ὅτε εἶχε φθάσει παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν ἐξωτερικῶν,
τῷ ἐν τῷ οἴκῳ τῆς παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγμα-
τος οἰκίας τοῦ Κολοκοτρῶνι ἐγκαθιδρυμένῳ, ὁλοκλήρος
λόγος πυροσβεστῶν ἐπετέθη κατ' αὐτοῦ μανιωδῶς.

Δὲν θὰ ἦτο τότε ζωντανὸς ὁ Καρύδης διὰ τὴν σωτη-
ρίαν τῶν δανειστῶν του, ἂν μὴ ὁ Λαζαρέτος κερνεύβαινε
μετὰ παρακλήσεων καὶ ἐσῶξεν αὐτὸν αἰματόφυρτον καὶ
καταπληγῶμένον.

Τὸ πρῶτον σπᾶσιμον τῆς χιλιοσπασμένης φαλακρᾶς
κεφαλῆς του ἐκεῖ συνέβη. Τὸν μετέτερον σχεδὸν ἀναίσθη-
τον εἰς τὸ σπῆτι του.

Ὁ λαὸς ἐν τούτοις περιέζωπε τ' ἀνάκτορα λυσοδῶς
κρυμαζῶν—Κάτω τὸ ὑπουργεῖον.

Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἐκλήθη εἰς τ' ἀνάκτορα, ὅτε
δὲ κατέφθικε καὶ ὁ ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπουργὸς Ράλλης,

τοῦ βέβαιον ὅτι ἀθάνατον θὰ ζῆσῃ τὸ ὄνομά του, ὑπὲρ ἡ
παράδοσις θὰ μεγαλύνῃ ἀκόμη.

Ἄλλως τε ὁ Γαριβάλδης ὡς ἀνθρώπος δὲν παρα-
βάλλεται πρὸς τὸν Βίσμαρκ· πῆθον ὁ Πιλάτος νὰ ἦν
ικανώτερος διπλωμάτης τοῦ Χριστοῦ.

* *

Ἄντι νὰ σε ἀναγγεῖλω γεγονότα ἐφλυάρησα
ἀκρατῆτως μέχρι σημείου ἀπ' οὗ μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ
ἐπανέλθω εἰς ἀρχὴν τινα οἰανδήποτε.

Ἴνα ἐν μίξ μόνον ἀνταποκρίσει ἐξαντλήσω ὅλα τὰ
Γαριβαλδινὰ, ὀφείλω νὰ προσθέσω ἐτι τὰ περὶ τῆς μὴ
τελεσίσεως, ἀλλὰ τελεσθησομένης ἀποταφώσεως τοῦ σώ-
ματος—τὰς περὶ τῆς παρασκευαζομένης ἐπισήμου κη-
δείας—ὅσα εἶδον ἐν Λιδόρῳ, ἐν Φλωρεντίᾳ, ἐν Γενουῇ...
ἐνταῦθα... βλέπω τὸν διευθυντὴν ἀνακραυγάζοντα, ὑ-
περασπιζόμενον τὰς στήλας τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» κατὰ τῆς
Γαριβαλδινῆς πλημμύρας, καλοῦντα εἰς βοήθειαν τοὺς
συνεργάτας ὧν τὰ ἄρθρα καὶ αἱ στροφαὶ βραχύνονται καὶ
ἀποσφύρουσι τοὺς πόδας ἵνα κάμωσι τόπον...—Ἐς ἄλλοτε.

Αἰγινησίλος.

ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ

Ἄσθεμά σε, Ἀραμπῆ, Ἀράπη, μύργο, μπόγια,
ποῦ νῆξ Συνδιάσκεψις μᾶς ἐβγαλεῖ· στή μέση·
ἐσὺ μᾶς ἀνεστάτωσε μὲ τάγριά σου λόγια,
καὶ ὅμως δὲν ἔβρίσκεται κανεὶς νὰ σε ἀλυσοδέσῃ.
Ἄσθεμά σε, Ἀραμπῆ, καὶ τρίς ἀνάθεμά σε,
κρεμάσου, πνίξου, φρένισε, μὰ ἐπὶ τέλους σκάσε.

ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ νῦν ὑπουργὸς μετ' ἄλλων περικυκλώσας
τὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀμαξάν ἐκραύγαζε:

— Νὰ παραιτηθῆς, νὰ παραιτηθῆς! Πῆς τοῦ βασιλιά
τόρα ποῦ θὰ πᾶς ἀπάνω, ὅτι ἂν δὲν παραιτηθῆτε σήμερα
θὰ σε σκοτώσωμε ὅλους.

— Ἦσυχία, παιδιὰ, λέγει ὁ Ράλλης, ἡσυχία, καὶ θὰ
οἰκονομηθῶν τὰ πράγματα.

— Δὲν ἔχει ἡσυχία, πατέρας, ἀπαντᾷ ὁ Ράλλης υἱός,
δὲν ἔχει ἡσυχία, πρὶν πέσετε.

— Ντροπὴ σου, παιδί μου.

— Ντροπὴ σου σένα.

— Νὰ παραιτηθῆτε, ἐδῶ ὁ λαός.

Μόλις καὶ μετὰ βίας τέλος κατώρθωσεν ὁ Ράλλης ν'
ἀνέλθῃ εἰς τ' ἀνάκτορα, ὑπὸ τὰ ὅποια ἠκούοντο βροντώ-
δεις φωναί:

Κάτω τὸ ὑπουργεῖον.

Ζήτη ὁ βασιλεὺς, ἂν πᾶσῃ τὸ ὑπουργεῖον.

Διάλογοι δὲ ἠκούοντο σποράδην.

— Θὰ βγῆ ὁ κουφὸς ἢ θὰ τοῦ σπᾶσωμε τὰ τσαμίκα.

— Ἐβγα, κύρ βασιλεῖα, πρὶν ἀκούσης· καὶ γιὰ σένα τὸ
κ' α' τ' ω.

— Ἢ κυρὰ Ἀμαλία θὰ τοῦ φάῃ τὸ κεφάλι.

— Κουφέ, ἐβγα!

— Νὰ πᾶρ ἐπιτροπὴ ἀπάνω.

Ἄκούω Συνδιάσκεψι καὶ τούρτουρας μὲ πιάνει,
δὲν ξέρω πῶς μοὺ φαίνεται ὁ κόσμος καὶ θαρρῶ,
πῶς καὶ ἄλλο νέο ζήτημα Ἑλληνικὸ ἐφάνη,
καὶ μὲ τὸ νοῦ μου ἔρχομαι· στὸν πρῶτό μας καιρό.
Κι' αὐτὴ νομίζω πῶς γιὰ μᾶς τοὺς Ἑλληνας θὰ γίνῃ,
καὶ ἕνας κρῦος ἴδρωτας τὰ κόκκαλά μου λύνει.

Θαρρῶ πῶς νέος πόλεμος τοὺς Ἑλληνας προσμένει,
πῶς πάλι θὰ ἀδειάσουνε τοῦ κράτους τὰ Ταμεῖα,
νομίζω πῶς καὶ ὁ βασιλεὺς· στὸ Τεμπελχόφ πηγαίνει
νὰ στείλῃ διατάγματα γιὰ τὴν ἐπιστρατεία.
Θαρρῶ πῶς πάλι θούρια καὶ κουμπουριεῖς θ' ἀρχίσω,
πῶς πάλι θὰ στρατωνισθῶ καὶ θὰ λοχχομαχίσω.

Θαρρῶ πῶς ἀρματόνονται τοῦ Μπούμπουλη οἱ στόλοι,
θαρρῶ πῶς ὁ Γλυκύτατος ἀστράφτει καὶ βροντᾷ,
καὶ ὁ κύριος Θεόδωρος πῶς φεύγει γιὰ τὴν Πόλι
μὲ ὅλα τὰ παράσημα καὶ μὲ τὰ τρικαντά.
Καὶ τοῦ Ροντήρη ἐξαφνα κυττάζω τὸ στεφάνι
νὰ κατεβζίνῃ· στὴ γυμνὴ κορφή τοῦ Δεληγιάννη.

ὦ! τί καλὰ, ἀνὴ πῆγαίνε ὁ Δεληγιάννης πάλι!
καὶ μὲν, ἐμεῖς δὲν ἔχομε· στὴν Αἴγυπτο συμφῆρον,
καὶ μὲν, οἱ Ἄγγλοι τρώγονται, οἱ Τούρκοι καὶ οἱ Γάλλοι,
ἀλλ' ὅμως· πᾶτησαν καὶ ἐκεῖ οἱ πόδες τῶν πατέρων.
Καὶ ἔπρπε γιὰ μιὰ μικρὴ ἐνούμησι ἐκείνων
νὰ πᾶρ καὶ ὁ Ἡμέτερος, καθὼς· στὸ Βερολίον.

— Καὶ πράγματι ἡ ἐν τοῦ Ράλλης, Φιλλήμονος, Χοῦδᾶ
καὶ ἄλλων ἐκ φοιτητῶν ἐπιτροπὴ, κληθεῖσα παρὰ τοῦ
βασιλέως, ἀνῆλθε τ' ἀνάκτορα.

Ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς βασιλείσεως τεταραγμένοι ὑπε-
δέχθησαν αὐτοὺς φιλοφρόνως.

Ὁ βασιλεὺς ἐρωτᾷ ψυχρῶς.

— Τί ὁ λαός μου κάτω βοᾷ; τί θέλει; Πρὸς τί ἡ τύση
ταραχὴ;

— Βασιλεῦ, ἀπαντᾷ ὁ Φιλλήμων, ὁ λαὸς ἐκακῶθῃ παρὰ
τοῦ στρατοῦ ἐν τῇ ἐξασκήσει μᾶς τῶν συνταγματικῶν
ἐλευθεριῶν του, καὶ ζητεῖ ἱκανοποίησιν.

— Καὶ αὐτὴ ποία;

— Ἡ παραιτήσις τοῦ ὑπουργεῖου σας.

— Καὶ τοῦτο δὲν τὸ θεωρεῖτε ὡς τραχύτητα;

— Παρανομεῖ.

— Καλλίστα, ἀφοῦ ὁ λαός μου τὸ θέλει, θὰ γίνῃ. Ἀ-
νακοινώσετε τοὺς λόγους μου τούτους κάτω καὶ εἰπέτε νὰ
διαλυθῶν ἡσυχῶς.

— Θέλωμεν ὑπουργεῖον φιλελεύθερον.

— Ὅχι γίνῃ. Ἐγχετε νὰ ὑποβάλετε πρόσωπα;

— Ὅχι· ζητοῦντες τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Συντάγματος,
διέκοψεν ὁ Χοῦδᾶς, ἐννοοῦμεν πρῶτοι πάντων νὰ σεβα-
σθῶμεν τὰς διατάξεις αὐτοῦ. Ὁ βασιλεὺς κατὰ τοῦτο
διορίζει καὶ παύει τοὺς ὑπουργούς του, ἡμεῖς ὅθεν οὐδὲ

Ἄν στείλαμε—ὅθ' ἔλεγε—'στὴν Αἴγυπτο τὸ στόλο, μὲ κατὰ λάθος ἔγινε τὸ κίνημα αὐτό· δὲν ἠθέλαμε νὰ παίζουμε εἰς τὴν Εὐρώπῃ ῥόλο, οὔτε ν' ἀποβιάσουμε 'στὴν Αἴγυπτο στρατό. Εἰξεύρετε πῶς ἡ Ἑλλάς τὴν ἡσυχία θέλει, καὶ οὔτε γιὰ τὴν Αἴγυπτο, οὔτε γιὰ σὰς μᾶς μέλει.

Ἐντιμὲ λόρδε Δούρφεριν, Χάτσελ, Τισσώ κ' οἱ ἄλλοι, ὦ! μὴ παρεξηγήσετε τὸ θῆμα μας αὐτό· ἡ ζέστη μᾶς ἐκτύπησε βαρεῖα εἰς τὸ κεφάλι, καὶ τώρα τὴν συγγνώμην σας μὲ δάκρυα ζητῶ. Γελάσατε 'στὴ ζευζικιά τῶν φίλων σας Ἑλλήνων, κ' ἂν θέτε, παρκετούμεθα κ' ἀπὸ τὸ Βερολίνον.

Ἄναθεμά σε, Ἀραμπῆ, Ἀράκη, μοῦργο, μπόγια, ποῦ νέα Συνδιάσκεψι μᾶς ἐβγάλες 'στὴ μέση· ἐσὺ μᾶς ἀνεστατάωσες μὲ τᾶγριά σου λόγια, κ' ὅμως δὲν ἔβρισκεται κανεὶς νὰ σε ἀλυσσοδέσῃ. Ἄναθεμά σε, Ἀραμπῆ, καὶ τρεῖς ἀνάθεμά σε, κρεμάσου, πνίξου, φρίνιασε, μὲ ἐπὶ τέλους σκάσε.

SOURIS.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ

Ὁ κύριος Γιαννίσσης γεροντοπαλλήκαρο μεταβαίνων δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς Αἴγιναν λέγει εἰς τὸν ὑπηρετὴν του: — Μιχάλη, ἂν ἔλθῃ ὁ φίλος μου Κώστας καὶ μὲ ζητήσει πέ τοῦ πῶς θὰ ἐπιστρέψω τὴν ἄλλη τετάρτη.

ως δικαιούμεθα νὰ παρέμβωμεν εἰς τὰς βασιλικὰς προνομίας.

— Ἐχει καλῶς, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς, σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὰ συνταγματικὰ σας φρονήματα.

Παρενέθη τότε καὶ ἡ Ἀμαλία, μὲ τὸ βασιλικόν της ἐκείνο ὄφος, τὴν ἀληθῆ ἐξιοπρέπειαν τὴν γυναικείαν εὐγένειαν, τὴν Ἀμαλίειον ἀδριότητα καὶ μειδιῶσα ἠρώτησε:

— Καὶ δυνάμεθα, ἂν μᾶς τὸ ἐπιτρέπετε, κύριοι φοιτηταί, ὑπὸ ποίους ὄρους, ἐννοεῖτε νὰ σχηματισθῇ τὸ νέον ὑπουργεῖον, ἀφοῦ ἔχετε τὴν καλοσύνην ν' ἀφήσητε εἰς τὴν Α. Μ. τὴν ἐκλογὴν τῶν προσώπων, κατὰ τὸ σύνταγμα μᾶς;

Ἐβῆκε Ράλλα, ἔβῆκε Φιλήμονα καὶ Χυτῆ νὰ μὴ ἀπαντήσουν ἀμέσως ὅπως δεῖ, χρῆ καὶ πρέπει.

— Θέλωμεν, εἶπεν ὁ τελευταῖος, βασίλισσα, καὶ τοὶ πρὸς τὸν βασιλέα ἀποτεινόμεθα, τὸ νέον ὑπουργεῖόν σας ν' ἀπαρτίσεται ἐκ προσώπων ἐλευθέρων τὸ φρόνημα. Ἐξ ἀνδρῶν θέλωμεν, καὶ ὀμιλοῦμεν ἐξ ὀνόματος τοῦ κἀτωθὶ τῶν ἀνακτόρων λαοῦ, λαοῦ, νοῦντος νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ δικαιώματά του, ὅπως καὶ ἄλλοι τ ε, λαοῦ ζητοῦντος νὰ ἦναι ὅλα ἰδικά του, λαοῦ, τέλος, ὡς ἡμᾶς. Δὲν ἀδικοῦμεν τὸν βασιλέα μᾶς...

— Καὶ ἂν δὲν ἔλθῃ, ἀφεντικῶ, τί νὰ τοῦ πῶ;

Προχθὲς βλέπω τὸν φίλον μου Ν. κρατοῦντα τὴν χεῖρα ἐνὸς ἀχρείου ἐμπορομασίτου

— Πῶς; τοῦ λέγω, τοῦ δίδεις καὶ τὸ χεῖρι σου; — Αἰ φίλε μου, ἐν ᾧ τοῦ μιῶ τοῦ πιάνω τὸ χεῖρι... γιὰ νὰ μὴν τὸ χῶσῃ μὲς 'ς τὴν τζέπη μου.

— Τ' ἀγαπᾶς τὰ βερύκοκκα; — Τρομερὰ! ἀλλὰ δὲν τὰ τρώγω.

— Γιατί; — Γιατὶ ὁ ἐξάδελφός μου ἐφαγε πέρσι καὶ μετὰ μίαν ὥρην ἀπέθανε.

— Ἀπὸ τὸ στομάχι του; — Ὅχι· τὸν πᾶτησε ἓνα κάρρο.

Ὁ κροεπῶλης Σοφρᾶς ὅταν μεθῆ συνειθίζει νὰ ὀμιλῇ πάντοτε περὶ λόγου τιμῆς· προχθὲς λοιπὸν ἔλεγε τρικλιζων.

— Ἐγὼ, μπρέ, στέκω 'ς τὸ λέγο μου.

— Μωρ' οὐδὲν μπορεῖς νὰ σταθῆς στὰ πόδια σου ποῦ τὰ πατῆς καὶ θὰ σταθῇ 'στὸ λόγο σου ποῦ δὲν τὸν πατῆς; τῷ ἀπαντᾶ ἔν ἀνταμάκι.

Ἐνας Μενιδιάτης εἰσέρχεται προχθὲς εἰς τὸ καλλιτεχνικώτερον φωτογραφεῖον τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ὅποιον δὲν λέγομεν διὰ νὰ μὴ φανῇ ὅτι κένομεν ῥε κ λ α μ α.

— Ἦλθα νὰ μοῦ φωτογραφῆσῃς τὸν πατέρα μου.

Ὁ φωτογράφος παρκατρεῖ κατόπιν του μὴπως ἔρχεται καὶ ὁ πατήρ.

— Ὅμιλεῖτε, διέκοψεν ὁ βασιλεὺς, εὐσημότερον καὶ μὴ παραφέρεσθε.

Ὁ βασιλεὺς εἶναι πάντοτε βασιλεὺς, ἀπήντησεν ὁ Φιλῆμων, ὁ βασιλεὺς ἐνὸς Κράτους δὲν ἔχει ἀνάγκην τοῦ τίτλου τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Μεγαλειότης οὐδεμία ὑπάρχει. Καὶ ἡμεῖς, οἱ παριστάμενοι ἐδῶ ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοῦ λαοῦ, ἐμμεθα, μεγαλειότητα, μεγαλειότητες.

— Καὶ τί θέλετε, μεγαλειότητα; ἠρώτησεν ἡ Ἀμαλία προσποιητῶς πλατὺν γέλωτα ἀφίσασα.

— Ἀπλοῦσιμα πράγματα, βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ Φιλῆμων, σχεδὸν περιφρονητικῶς στρέφων τὸ μέτωπον πρὸς τὴν βασίλισσαν. Τὸ πρόγραμμά μας εἶναι:—Ἡ σύστασις τῆς ἐθνοφυλακῆς, αἱ ἐλευθέραι ἐκλογαὶ καὶ ὁ ὀρισμὸς τοῦ διαδόχου.

— Μόνον αὐτά; ἠρώτησεν ὡς ἀπαντῶν ὁ Ὁθων σαρκαστικῶς.

— Μόνον, βασιλεῦ.

— Καὶ διατί ζητεῖτε τὸν τοῦ διαδόχου καθορισμὸν, φουβέσθε μὴ φύγω;

— Ὅχι! μὴ σὰς διώξῃ ὁ λαός σας!

Ἦτο ὀδοῦζιον ἡ ἀπάντησις αὐτῆ.

Ἡ Ἀμαλία ἐξηγέρθη ἀνακροαυλισμένη, τὰ μάτια της ἦσαν κεραυνός, εἶχε γείνει θηρίον.

— Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας σου; — Πέθανε.

— Πέθανε; ἔχεις τοῦλάχιστον τὴν φωτογραφία του; — Μ' ἂν εἶχα τὴ φωτογραφία του τί ἤθελα νάρτω σὲ σένα.

— Πῶς λοιπὸν θέλεις νὰ σοῦ τὸν φωτογραφήσω;

— Νὰ μὲ τοῦτο, ποῦ λέγει πῶς ἦταν τὸ πρόσωπό του, τὰ μαλλιά του, ἡ μύτη του, τὰ μάτια του.

Καὶ τῷ ἐγγειρίζει τὸ διαβατήριον τοῦ πατρὸς του!

ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

ΔΗΜ. ΦΑΣΑ

Παρά τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

ΝΕΟΣΥΣΤΑΤΟΝ. — Ἐν λαμπροτάτῳ μεγάρῳ.—Πολυτέλεια πρωτοτυπίανικη.—Διὰ ξένους ὄχι καλλίτερον.—Κυρίως διὰ ταξείδια ὑγείας καὶ διασκεδάσεως.—Ψάρια πάντοτε τῆς ὥρας.—Ἀστακοί, θαλασσινὰ, τὰ περιφήμα θαλασσινὰ τῆς Χαλκίδος.—Καθαριότης καὶ ἀνάπαυσις εἰς τὰ δωμάτια ἀξία Μπέηδων.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΝΕΡΟ

δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τὸ ἐκ τῆς Δέρριος. Ἀπεδειχθῆ ὅτι ζωντανεῖ καὶ τὰς πλέον μακραιμένας παρειαί.—Ἐκ τοῦ νεροῦ αὐτοῦ βλαστάνουν ῥοδα ὑγείας.

Οἱ εἰς Χαλκίδι μεταβαίνοντες κατ'εὐθεῖαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Φάσα.

— Κύριοι, εἶπεν, ὑπάγετε, καὶ τὸ εὐ βασιλεὺς βασιλεύει καὶ δὲν κυβερνᾷ θὰ τὸ ἴδωμεν... Μεγαλειότητα, αὔριον, σήμερον τέλος, νὰ παύσης τοὺς ὑπουργούς σου, ἀφοῦ τὸ λέγει τὸ Σύνταγμα, κατὰ τὸ λέγειν τῶν κυρίων, καὶ τὸ θέλει καὶ ὁ λαός σου, κατὰ τὸ λέγειν τῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ. Κύριοι ὑπάγετε...

Ὅταν δὲ υποκλινῶς ἀπεσύροντο οἱ τῶν φοιτητῶν ἀντιπρόσωποι, ἡ βασίλισσα ἐμμενῶς πρὸς τοὺς εἶπε:

— Σὰς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἀφήσητε ἡσυχούς καθησυχάζοντες τὸν λαόν, Κύριοι μου.

Κατήρχοντο τὴ σκάλα τοῦ Παλατιοῦ, ὅτε ὁ Χυτῆς εἶπε πρὸς τὸν Ράλλον:

— Καὶ πῶς σοῦ φάνηκε ἡ κυρὰ βασίλισσα; Δὲν μᾶς κοροΐδεις; Κοῦ! Ὁ θὰ τὸ υπογράψῃ τὸ Σύνταγμα τῆ δευτέρου φορᾶ μὲ τὰ δυὸ της χεῖρια.

— Τὴν ξέρεις τί πεισματάρια εἶναι;

— Ἄς ἦναι ὅ,τι εἶναι.

— Σὰν νόστιμη μοῦ φάνηκε ὅμως, ἄς ἀφήσωμεν καὶ τ' ἄστυα, τώρα ποῦδρα πολλὴ φοροῦσε, ἔχει βάλει ἄσπρο, δὲν ξέρω, μὰ ἡ πιτσουλάδες της δὲν φαίνονταν. Σὰν κᾶτι νὰ εἶχε βαλμένο. Αἰ; τί λὸς καὶ σύ;

— Ὄχι, ἀδελφὲ, ἀπαντᾶ ὁ Ράλλης, δὲν ἀφρίνεις κἀτω τὴν γυναῖκα.

— Μορὲ γυναῖκα εἰν'αὐτὴ ἡ ἄνδρας;

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας δὲν τρώγει ἄλλο χυδαῖρι ἀπὸ τὸ κομισθὲν ἐσχάτως

Εἰς τὸ

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΜΠΕΡΝΙΟΥΔΑΚΗ

(Παρά τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ)

Ρωσικὸ Χαδιαῖρι

!! Γεύσασθε καὶ Πληρώσατε !!

Ἐπι εὐκαιρίᾳ τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ μεζῆ

Ἄνοιγουν φρέσκα βανέλια

Βιενναίου Ζύθου — Ζύθου Βιενναίου

ΖΕΣΤΑΙΣ

ΜΕΓΑΛΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

νεορ.

ἄλπακάδων ἑλινῶν

ἔφερε τὸ Μέγα Ἐμποροραπτικὸν Κατάστημα

ΦΕΡΕΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

(ἀπίναντι τῆς Πιστωτικῆς, Ὁδὸς Σταδίου)

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρομε, οὔτε μᾶς μέλλει.

— Εἶναι ὅμως ἀνδρογοναίκα.

— Αἰ, μὰ τῆς ἀξίζει. Νὰ ποῦμε καὶ τὴν ἀλήθειαν.

— Εἶδες τί ὠραῖα ποῦ καθβαλκεύει;

— Ζήτω ὁ βασιλεὺς! Ζήτωωω!

Ἦτο φωνὴ λαοῦ.

Ὁ Ὁθων ἐκ τοῦ ἐξώστου τῶν ἀνακτόρων ἐξαπιστεῖλας ἓνα τῶν διαγγελέων αὐτοῦ, εἶπε:

— Κύριοι, κατ'ἐντολὴν τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως, σὰς ἀναγγέλλω, ὅτι ἀπόψε ἀπήλλαξε τοὺς ὑπουργούς του τῶν καθηκόντων αὐτῶν. Σὰς παρακαλεῖ νὰ ἡσυχᾶσητε.

Ἄπ' ἐδῶ καὶ πέρα εἶναι τὰ χονδρά.

(ἔπεται συνέχεια).

Παληάνθρωπος

ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΑΤΟΙ ΔΙΑ ΘΕΡΙΝΗΝ ΕΠΟΧΗΝ.—ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΘΕΤΟΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ.—ΔΡΟΣΕΡΟΙ.—ΑΠΑΡΑΜΙΑΛΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΥΣΙΝ. ΚΑΛΟΙ ΔΙ' ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑΣ. — ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΟΙ ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ. (Κεντρική 'Αποθήκη, ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ' ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου).

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

— Παρά τὰς στήλαις τοῦ Ὀλυμπίου Διός. —

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΟΔΟΥ :

Εἰσητήριο λουτροῦ λεπτὰ 40
Ἐνδύματα (ποδήρης ἐσθῆς, περισκελῆς, χει-
ρόμακτρον » 20

Τὰ μικρότερα τῶν 6 ἐτῶν παιδία γίνονται δεκτὰ δωρεάν, ὅταν συνοδεύωνται ὑπὸ τῶν οἰκείων.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ διὰ τοὺς ἐντὸς ὀλίγου ἐκδιδόμενους Δύο Τόμους ποιημάτων τοῦ κ. Σουρῆ, ἐγγράφονται, προπληρόντες καὶ μὴ, ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ Αἰῶνος, τῆς Ἐφημερίδος, Νέας Ἐφημερίδος, Νέων Ἰδεῶν, Ραμπλαῖ καὶ Μὴ Χάνεσαι.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Καταστιχογραφίας, Διπλογραφίας καὶ Λογιστικῆς ἐν γένει, ἐφηρμοσμένων ἐπὶ τοῦ Ἐμπορίου, Τραπεζικῶν καὶ Βιομηχανικῶν ἐργασιῶν ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ κατὰ μέθοδον ὀλιγώτερον καὶ σύντομον ὑπὸ τοῦ κ.

ΙΑΚΩΒΟΥ Ι. ΔΡΑΓΑΤΣΗ

Ἐπίσης ἀναδέχεται διὰ τακτοποιήσιν ἀνωμάτων λ/σμῶν καὶ τήρησιν ἐμπορικῶν βιβλίων.

Μὲ τιμὴν ὀλιγώτεραν 20 0)0

ΕΙΣ ΤΟ

ΚΟΥΡΕΙΟΝ—ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

Ὁδὸς Αἰόλου (Κάτω τῆς Μεγάλης οἰκίας Μελέ) Ὁδὸς Αἰόλου

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΠΡΟΣΦΑΤΑ

Lait d'Iris. — Lait antephélique (κοινῶς διὰ τὰς πανάδας τοῦ προσώπου).
Eau de Lys, Poudre de Veloutine καὶ Crème d'Impératrice (Ch. Fay). —
Eau Allemande (Gastellier). — Poudre καὶ Eau dentifrice (M. Bolot). —
Vinaigre de toilette (Jean Vicent Bully). — Poudre dentifrice καὶ Vinaigre de Toilette (Société Hygienique). — Eau de Cologne (Guerlain). — Βαφαὶ τριχῶν (Dr Richards). — Crème Pompadour. — Crème de Lys.
Πᾶσαι αἱ συλλογαὶ ἀρωμάτων τῶν εἰδικῶν ἀποθηκῶν Atkinson, Violet καὶ Pinard.

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ ΤΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

Διότι εἶναι ὅλα πρόσφατα

ΚΥΡΙΑΙ! ΚΥΡΙΑΙ!

ΤΟ ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΕΜΠΟΡΕΙΟΝ Ο "ΣΩΤΗΡ",

90—ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ—ΑΘΗΝΗΣ—ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ—90

ΕΦΕΡΕ

Διὰ Σᾶς ἐξ εἰδικῶν Καταστημάτων τῆς Εὐρώπης :

Καλύπτρας ἐκ καουτσοῦ διὰ τὰ Λουτρά.

Πέδιλα ἐκ καουτσοῦ διὰ τὰ Λουτρά.

Ζῶναι κοιλίας ἀπὸ μαλακώτατο σατέν ἐκτάκτου πολυτελείας.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΑΤΡΟΥΣ

Καυτηριοφόρα ἐν θήκαις ἐπαργυρωμένας.

Τριπλᾶς τριγωνικᾶς ἀκίδας, διὰ παρακεντήσεις.

ΕΤΙ ΔΕ

Ἰατρικῶν ὀργάνων ἐκ καουτσοῦ τὴν μεγαλειτέραν συλλογὴν.

Ὁδοντοφῆκτρας περιφῆμους διὰ τὴν υγείαν.